

Kloboucké Zvony

Zprávy ze života Farního sboru ČCE v Kloboukách u Brna

ročník XXVI.

září, říjen 2019 AD

Kristus shromažďuje svůj lid

Liturgické období po sv. Trojici

1. září – 11. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky – zahájení školního roku,
se slavením sv. Večeře Páně

8. září – 12. neděle po sv. Trojici

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

15. září – 13. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

22. září – 14. neděle po sv. Trojici

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

29. září – 15. neděle po sv. Trojici

9.45 Morkůvky – na zahradě diakonie

slavnostní otevření opravené morkůvské modlitebny
kázáním poslouží br. far. Ondřej Titěra (2. náměstek syn. sen.)

6. října – 16. neděle po sv. Trojici

8.00 Morkůvky, 9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

13. října – 17. neděle po sv. Trojici

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

20. října – 18. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky – Díkůčinění, bohoslužba se sv. Večeří Páně
(káže br. farář Joel Ruml)

27. října – 19. neděle po sv. Trojici

10.00 Klobouky (káže br. far. Michal Devečka)

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna, Brněnská 30, 691 72,
e-mail: cceklobouky@seznam.cz; <http://klobouky.evangnet.cz>; tel.: 608 579 839;

IČ sboru: 48452327; číslo bankovního účtu: **2200347489/2010**

JUBILEA – JUBILEA – JUBILEA

Boží požehnání a vše dobré do dalších let přejeme sestřím a bratřím
našeho sboru při příležitosti jejich narozenin.

Září

Jaroslav Krhánek – 91 let
Slavomír Pilát – 78 let
Vítězslav Pavlík – 96 let
Vlasta Nádeníčková – 80 let
Zdena Zemanová – 70 let
Marie Smolíková – 86 let
Vladimíra Hutová – 65 let
Růžena Sáčková – 77 let
František Rožnovský – 70 let
Věra Pilátová – 81 let
Stanislav Dzida – 65 let

Říjen

Dana Filásková – 76 let
Marie Mrázová – 90 let
Růžena Stražilová – 87 let
Jarmila Doležalová – 65 let
Jaroslava Šedivá – 77 let
Zdena Hálková – 78 let
Miloš Lexa – 80 let
Jaroslav Huták – 86 let
Růžena Binderová – 88 let
Květa Moučková – 65 let

Upřímně blahopřejeme!

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: **60, 65, 70, 75, 76, 77...** Respektujeme,
pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete. Pro ochranu osobních údajů
neuvádíme den narozenin ani místo bydliště.

Biblické slovo – Liturgická doba po sv. Trojici

Září – Matouš 16,26

Co jest platno člověku, by pak všecken svět získal, a své duši uškodil?

Říjen – Tobiáš 4,8

Prokazuj milosrdenství podle toho, jak hodně máš; máš-li málo, neboj se prokazovat milosrdenství i z mála.

Bratři a sestry,

získat svět, to může někomu znít lákavě. Získat úctu a obdiv druhých lidí, moc, peníze, takže si mohu dovolit vše, o čem sním. Ale o čem já to vlastně sním? Mohu si to koupit? A není něco z toho zadarmo, nejde toho dosáhnout jinak než penězi?

Někdo touží po cestování, adrenalinu, poznání, zážitcích. Jiný po tom, aby lidé sledovali jeho příspěvky na sociálních sítích. Někdo touží po lásce, po spojení s druhými lidmi. Pro každého nakonec může znamenat získání „světa“ něco jiného.

Problém nastává, když chceme pořád víc a víc, pořád něco lepšího, když chceme posouvat hranice neustále dál a dál. Může se nám stát, že v tom všem nakonec ztratíme sami sebe. Člověk pak už nedosahuje naplnění vlastních životních cílů, místo toho se stává štvancem. „Ještě na toto musím dosáhnout, vždyť ostatní to už dávno mají, na tuto dovolenou musím ještě našetřit...“ Víme ještě, kým jsme právě my? Co jsou naše opravdové touhy?

Pán Ježíš v Matoušově evangeliu varuje před nemocnými dušemi, které zdánlivě získaly svět. Utrápené, unavené duše z honby za jistotou, zážitky, uznáním. Lidé mluví o vyhoření, cítí často únavu, smutek, přetížení, stres, nespokojenost, dokonce nudu.

Ti, kteří chtějí následovat Pána Ježíše, jsou vyzváni, změnit svou perspektivu, podívat se na svůj život nově. Vidět hodnotu nejen ve vnějším světě, ale také v životě samém, v tom, jaké máme vztahy, jak hluboké, jestli žijeme pokojně a radostně v Bohu a s druhými.

Výzva k obnově života pak spočívá v **obnovení modlitby** (vztahu s Bohem a spojení se zdrojem života), **půstu** (vztahu k sobě, schopnost střídmeho života) a **milosrdenství** (vztahu s druhými).

Biblický verš na měsíc říjen mluví právě o milosrdenství. Stařec Tobiáš předává svému synovi tato slova: „*Prokazuj milosrdenství podle toho, jak hodně máš; máš-li málo, neboj se prokazovat milosrdenství i z mála.*“

V říjnu, měsíci díkůčinění, vzdáváme díky za všechny dary, které jsme dostali od Boha. A po vděčnosti je milosrdenství dalším přirozeným krokem duchovního člověka. Tobiášovo slovo o milosrdenství vyjadřuje vztah k bližnímu, vztah k Bohu, kolik i jak má být almužna dáována, jaká jsou zaslíbení pro toho, kdo dává:

„Ze svého majetku dávej almužnu. Nikdy neodvracej tvář od chudého, a Bůh neodvrátí od tebe tvář svou. Almuznu vyměřuj podle své hojnosti; budeš-li mít mnoho, dávej víc, budeš-li mít málo, dávej méně, ale neváhej almužnu dát. Tak si založíš pěkný poklad pro den nouze. Neboť almužna osvobozuje od smrti a nedopouští vejít do temnoty. Almuzna je cenný obětní dar pro všechny, kdo jej dávají před Nejvyšším. [...]

Svůj chléb dávej hladovějícím a nahým svůj oděv. Ber ze všeho, čeho máš hojnost, a dávej almužnu; a když dáváš almužnu, neměj v očích lítost.“ (Tob 4,7 – 11.16).

Bratři a sestry, obě biblická čtení na měsíce září a říjen nás vedou k tomu, nehledat štěstí tolik v tom, co získáme pro sebe, jako ve vděčnosti za to, co od Boha dostáváme, a v možnosti se o to s druhými rozdělit. Pak přichází radost do společenství.

Požehnaný podzim vám všem!

M. Zuštinová

Modlitba

Pane Ježíši Kriste,
učil jsi nás být milosrdnými,
jako je milosrdný nebeský Otec,
a řekl jsi nám, že kdo vidí Tebe,
vidí Otce.

Díky za Tvůj láskyplný pohled,
který nás osvobozuje od všeho,
co nás svazuje.

Díky, že nemusíme hledat štěstí jen ve stvořených věcech.

Díky, že nás naplňuješ svou láskou a pokojem,
které převyšují naše představy a očekávání. Amen.

Pozvánky	
1. září	Zahájení školního roku – rodinná bohoslužba
9. září	19.00 schůze staršovstva
16. září	13.30 Dozorčí rada Střediska Betlém
21. září	9.00 – 12.00 vzdělávání pro nedělkáře – O. Macek
29. září	Slavnostní rodinná bohoslužba v Morkůvkách
4. – 6. říjen	Sjezd nejen evangelické mládeže
7. říjen	19.00 schůze staršovstva
18. – 20. 10.	Podzimní školka mládeže

Zahájení školního roku 1. září

Srdečně zveme na rodinnou bohoslužbu 1. září. Společně se ohlédneme za prázdninami a vstoupíme do školního roku.

Slavnostní otevření opravené morkůvské modlitebny

Od ledna letošního roku se v morkůvské modlitebně nekonají pravidelné bohoslužby. Důvodem je její rekonstrukce, která umožní využívat prostor i jako hernu pro děti z Domova Narnie, kde potřebný a vyhovující prostor dosud chyběl. Diakonie BETLÉM na rekonstrukci získala prostředky jednak z Nadace ČEZ ve výši 100 000 korun a také v rámci Diakonických a rozvojových projektů od ČCE ve výši 298 586 korun. Prostředky získané v rámci podpory od ústředí ČCE jsou určeny na realizaci projektu Misie do sboru, který společně připravil náš evangelický sbor a diakonie BETLÉM. Cílem tohoto projektu je oživit duchovní život v kazatelské stanici Morkůvky a zároveň podpořit činnost Domova Narnie, spadajícího pod Diakonii ČCE.

Morkůvky jsou jednou z kazatelských stanic Farního sboru ČCE v Kloboukách u Brna. Dle sborové kartotéky žije v této obci asi padesát evangelických rodin, přičemž pravidelných bohoslužeb se účastní v průměru čtyři osoby. Ještě v loňském roce se v Morkůvkách konaly pouze bohoslužby, a to každou druhou neděli.

Chceme proto místním evangelíkům nabídnout další aktivity a přivést je zpět do sboru, přičemž chceme oslovit i další občany obce. K tomu ale v Morkůvkách na půdě sboru chyběl vhodný prostor. Modlitebna se jeví jako dostačující pro zamýšlené aktivity svou velikostí, ale vyžadovala zásadní rekonstrukci. Především stará dřevěná podlaha, která byla kvůli vysoké vlhkosti prohníla, stejně jako obložení stěn potřebovaly vyměnit. Nevhodné bylo také lokální topení plynovými přímotopy a bylo třeba provést i rekonstrukci elektroinstalace. Do rekonstrukce byla zahrnuta i přilehlá malá koupelna a WC.

V současné době jsou hotovy všechny stavební a instalační práce a probíhá vybavení místnosti potřebným nábytkem, prvky apod. Od září by měla začít modlitebna opět sloužit svému účelu a během týdne ji bude využívat Domov Narnie pro své děti.

Sbor zde chce kromě obnovených bohoslužeb také uspořádat několik setkání mládeže, filmovou kavárničku pro všechny generace a zajímavé besedy a přednášky.

Jak se celá rekonstrukce povedla, se můžete přijít podívat v neděli 29. září, kdy se zde bude konat sborová bohoslužba na začátek školního roku a den otevřených dveří. Budeme ovšem rádi, když si sem najdou cestu především místní, nejen evangelíci, v průběhu celého roku.

J. Lexová

Program slavnostního otevření modlitebny 29. 9. 2019

9.45 Bohoslužba – kázat bude bratr farář Ondřej Titěra (2. náměstek synodního seniora).

Z Klobouk bude zajištěn odvoz pro ty, kdo se do Morkůvek nemohou dostat sami.

11.00 Slavnostní otevření modlitebny

Prohlídka modlitebny, Narnie, školy

12.00 Oběd (špekáčky, gril)

13.00 Posezení při kávě

14.00 Dětské divadlo Dambořice

Znění Modlitby Páně a Vyznání víry

Na 1. zasedání 35. synodu předložila synodní rada upravené znění Nicejsko-cařihradského a Apoštolského vyznání víry a modlitby Páně. Splnila tak úkol zadaný předešlým synodem. Připojila také řádné vysvětlení změn. Synod navrhované změny přijal.

Podnět k revizi liturgického znění Modlitby Páně a obou starobylých vyznání víry vyvstal v souvislosti příprav nového evangelického zpěvníku. Jakožto pomůcka určená pro nejrůznější příležitosti, při nichž se církev schází k bohoslužebným shromážděním, by zpěvník měl obsahovat také standardizované znění nepísňových textů, které se při takových příležitostech často používají. Mezi modlitbami, jimiž se církev i jednotliví křesťané obracejí k Bohu, má od počátku zvláštní místo Modlitba Páně (MP), ke společnému vyznávání obsahu své víry církev odedávna užívá tzv. Apoštolské (AV) a Nicejsko-cařihradské vyznání (N-CV). Všechny tři tyto texty mají pevnou, ustálenou formu v původních jazycích (v řečtině a v latině), v našem prostředí je užíváme v překladu. Protože žádný překlad není dokonalý, je nejen možné, ale i potřebné jednou za čas ověřit, zda stávající a používaný překlad nevyžaduje oprav či úprav. Tato potřeba vzniká především z toho, že cílový jazyk překladu se vyvíjí a některé formulace v něm zastarávají, stávají se nesrozumitelnými či mění svůj význam. V případě textů užívaných různými společenstvími pak přistupuje také pochopitelná snaha dospět ke shodnému znění takových textů, zvláště když jsou to texty vyjadřující církevní jednotu. Zároveň však je třeba respektovat značnou setrvačnost, jež k tradovaným a sdíleným textům patří, takže změny nemohou být prováděny příliš často a lehkomyšlně.

Standardizované znění textů zachycené v bohoslužebných knihách nechce určovat jediné použitelné, nebo dokonce jediné platné znění těchto textů. Je to znění, k němuž je možno se vztahovat pro jeho spolehlivost a jež je záhodno užívat tam, kde záleží na jednotě. Ti, kdo se z nějakého důvodu přidrží znění odchýlného (staršího), mají ve standardním znění cíl, k němuž se mohou postupně přibližovat, když se i jim změna ukáže jako potřebná.

Za výchozí byly vzaty texty, které jsou vytištěny ve stávajícím Evangelickém zpěvníku z roku 1979 (MP na str. 871, AV na str. 872)

a v Agendě z roku 1983 (MP a AV na přední předsádce, N-CV na zadní předsádce 1. dílu).

Modlitba Páně

V textu MP dochází pouze k jedné drobné změně v závěrečné doxologii: archaický tvar slovesa „jest“ se mění na běžnější „je“. Navrhované standardní znění pro ČCE v případě tohoto textu tedy zůstává odlišné od znění Ekumenické rady církví, které se formulací oslovení přiklonilo ke znění užívanému v římskokatolické církvi: „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ (ČCE: „který jsi v nebesích...“). Změna vztažného zájmena „který“ na „jenž“ by byla dnes považována za archaizaci, předložka „na“ nemá oporu v řeckém textu Mt 6,9 či Lk 11,2 ani v dalších překladech.

Apoštolské vyznání

V textu AV dochází ke dvěma drobnějším a jedné výrazné změně.

(1) Stávající spojení „pod Pontským Pilátem“ je nahrazeno zněním „pod Ponciem Pilátem“. Dosavadní forma první části Pilátova jména „Pontský“ vychází z chybného překladu Bible kralické novozákonních zmínek o Pilátovi (Lk 3,1; Sk 4,27 a 1Tm 6,13). Tento překlad svádí k představě, že jméno připomíná Pilátovo rodiště v Pontu, zatímco ve skutečnosti to bylo jméno římské rodiny Pontii. Fonetickou podobu Poncius je záhodno užít stejně a ze stejných důvodů jako v N-CV. Touto změnou se ČCE přibližuje znění užívanému v římskokatolické církvi, zatímco znění ERC 2009 zachovalo chybné „Pontský“.

(2) Stávající formulace „sedí na pravici“ je nahrazena zněním sedí „po pravici“. Pro změnu předložky jednoznačně mluví důvody jazykové: „sedět na pravici“ má dvojznačný význam, „po pravici“ přesněji překládá latinské *ad dexteram*, stejné znění je v Nicejsko-cařihradském vyznání.

(3) Změnu vyžaduje především spojení „svatých obcování“. Archaické „obcovat“ má v současné češtině, pokud se vůbec užívá, konotace sexuálního styku, což vede ke zcela zavádějícímu chápání této výpovědi. Jako dobře srozumitelná náhrada se nabízí „společenství“, přesný překlad termínu původního textu (latinského *communio*, případně řeckého κοινωνία).

Tato změna ovšem vyžaduje změnu slovosledu („společenství svatých“ místo „svatých obcování“), kterou je pak třeba provést i v následujících dvou klauzulích: odpuštění hříchů, vzkříšení těla (místo stávajícího hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení).

V tomto znění třetího článku AV se shodují verze ERC 2009 a římskokatolická.

Text upraveného znění Apoštolského vyznání víry:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země. I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod **Ponciem Pilátem**, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, **sedí po pravici Boha**, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, **společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla** a život věčný. Amen.

Příště budeme pokračovat vyznáním Nicejsko-cařihradským.

Slovo bratra kurátora – O Večeři Páně

V dnešním textu bych rád pokračoval v přemýšlení o Večeři Páně, konkrétně o účasti dětí při Večeři Páně. Toto téma bylo námětem seniorátní konference v loňském roce. Zástupci jednotlivých sborů informovali o praxi ve svých společenstvích. Způsob účasti dětí při Večeři Páně je různorodý i v brněnském seniorátu. Některé sbory – stejně jako kloboucký – zvou děti do společného kruhu, kde obdrží z rukou vysluhujících požehnání. V některých sborech dostávají děti kousek chleba od svých rodičů (zpravidla se souhlasem staršovstva a po přípravě dítěte). V několika sborech se však pokřtěné děti, které se samy přihlásí (požádají staršovstvo) a absolvují přípravu, mohou plně Večeře Páně účastnit. Někdy přijímají vinný mošt, jinde víno a v některých sborech dostanou malý kousek hroznu.

Účastí dětí při Večeři Páně se zabývá i usnesení 31. synodu. Toto doporučení zdůrazňuje, že děti by měly do účasti při Večeři Páně vrstvat. Nejprve se slavení účastní spolu s rodiči, později od nich mohou dostat kousek chleba. Pokud dítě nebo jeho rodiče o účast při

Večeři Páně požádají, může být dítě k účasti na základě posouzení staršovstvem přizváno. Pokud však o účast samo nepožádá, je vhodné je v určitém věku k účasti na Večeři Páně pozvat. Vhodnou příležitostí je konfirmace.

Podle učení církve zůstává jedinou podmínkou pro účast při Večeři Páně křest. I v našem sboru bychom tedy měli zaujmout stanovisko k četnosti slavení Večeře Páně a k tomu, za jakých podmínek se jí mohou účastnit děti.

Tomáš Vostřák

Dětské divadlo Dambořice

Při slavnostním otevření morkůvské modlitebny zahraje **Divadlo 3D**. Toto divadlo funguje od roku 1996 a od té doby jím prošlo 184 dětí. Členové ve věku 11–15 let se těší na návštěvníky všech věkových kategorií.

Dvě říjnové pozvánky:

Díkůčinění a Vzpomínka reformace

Tradičně v říjnu slavíme dvě výjimečné bohoslužby. Při slavnosti Díkůčinění 20. října poděkujeme za dary, kterých se nám tento rok dostalo. Za úrodu i za vše ostatní, ať to jsou dobrá setkání, nebo třeba něco, co jsme se naučili. Kázáním nám poslouží bývalý synodní senior br. farář Joel Ruml.

Protestantské církve po celém světě vzpomínají na konci října na své předky reformátory. Žijeme čerstvým a poctivým duchem reformace i my dnes? Nad tím se zamysleme s br. farářem církve husitské Michalem Devečkou.

Poděkování

Srdečně děkujeme bratru **Vratislavu Krhánkovi** za jeho všímavost a rychlou opravu dveří na kapli ve Velkých Hostěrádkách. Dveře do věže totiž vyvrátil vítr a zcela zničil. Díky bratru Krhánkovi jsou na kapli dveře zbrusu nové a bytelné. Díky!

Ze vzpomínek Kristýny Háčkové – 5. část

(připravila Dana Bobková)

A tu zčistajasna, aniž by byl kdo tušil, bylo to v neděli ráno v dubnu. Babička uvařila snídani, a jak už to zvykem bylo v neděli jíst ve světnici, tedy nás tam už všecky vypravila s hrníčkama a sama chudák šla poslední. Nesla si kafičko, postavila jej na kostn, chytla za kliku od světnice, dvěře se pootevřely a my vidíme, jak pomalu klesá, jen zvolala: „Hlava-ocet.“ Narychlo jsme ji položili na slamník. Dávali teplé obklady, třeli, umývali, ona však nevěděla už o ničem. Pan doktor Waraus též hned přišel, ale bylo vše marné. Když bylo jedenáct hodin, vydechla naposled. Tíše chvíli postál a pak povídá: „Má to už odbyté a na mě to čeká.“ Zemřela naše maminka-babička, když mně bylo osm roků. Oplakali jsme ju všichni. Scházela dospělým, scházela nám dětem, ale nejvíc scházela stařečkovi. Zdálo se, že to ani nepřežije, neb tato rana zlomila zdraví jeho nadobro.

Ten rok se stavěl náš kostel, který byl za osm měsíců hotový a slavnostně odevzdán svému účelu.

Když mně bylo devět roků, zemřel strýček Tomáš Pilát.

Tetička Rozára (viz foto) si uvedly vše do pořádku a odstěhovaly se též sem ke stařečkovi na chalupu.

Z kvelbíku se udělala pěkná světnice a z udírny a komůrky kuchyň, to bylo pro ně. Hospodářství neměly a jen tři děti, tedy se věnovaly víc stařečkovi, který slábl a potřeboval obsluhu, co dřív obstarala babička. Zvlášť lehčí jídla se mu musela vařit, jen do Psinka vyvést a mu pomoci. Do hospody k strýčkovi si jen někdy zašel sám, ale zpět do kopce to jej už velmi unavovalo, takže si často povzdychl ajej, ajej.

Mimo toho našim maminkám nastaly nové potíže s vařením. To se musely každý den dohodnout na stejný jídelní lístek. Běda, když v některé kuchyni bylo něco lepšího. Utajit se to nedalo, neb dvěře do kuchyně byly zrovna proti sobě. Co zbylo od stařečka, to se obyčejně neslo někomu nemocnému, který to potřeboval nejvíc. Většinou to byly naši nádenice a jejich rodiny. Už taky nemohly pracovat, a tak se jim částečně pomohlo, jak se dalo.

Stařeček měl pořádk, třeba tak churavý, ještě vše na starosti a paměť

dobrou, ale chodit a pracovat nemohl. S dětmi tetiččinými sme se dost shodly, takže si libovaly maminky. Stařeček už měl nejrač malého Ludvíka a my všichni sme jej opatrovali a se s ním mazlili. Žalovat sme jeden na druhého nesměli, ba ani sme se neodvážili, a když se tak stalo, tak náhrada byla z obou stran stejná: dobře ti tak.

V létě ten čas ubíhal, horší však bylo v zimě, ty nekonečně dlouhé večery. Stařeček nemohl spávat, tak byl rád, když u nás byla beseda. Obyčejně to přišly naše nádenice, babičky Navrátilová, Adamová a Černá. Drávalo se peří, přebírala fazula neb loupala turkyň. Ony byly vždy ochotné nám pomoci a zase se měly dobře. Dostala každá krajíc chleba, skleničku vína a dva krejčary. Mnohdy si přinesly i své šití, neb se večer málokde svítilo, vysedávalo se potmě, to byla černá hodinka, která trvala třeba celý večer. Nebylo na petrolej.

Stařeček měl bohaté zkušenosti jako obchodník. Jezdával daleko široko nakupovat s koňmi a s pacholkem. Nejvíc do Uher pro mouku. Mnoho zažili všelijaké svízele a zkusili mnoho. Jednou vyprávěl, že četl v novinách, že v Německu císař Vilém byl operován na krku, že mu odjeli kousek hrtanu a že žije dál. To bylo divení, jeden tomu věřil, druhý né. Dnes by tomu snad uvěřili všichni. My děti, když sme to poslouchaly, tedy sme se chytaly za krk, jestli tam snad nemáme taky zlatou trubku. To se začalo zas o Americe, a to bylo dotazování, jací sou tam lidi, proč černoši, proč lidojedi, a tak se nám to nemohlo vše v hlavách změstnat, třeba sme se učili už mnohé ve škole. O koleře, o Prajzách, když zde byli v roce 1866. O robotě, jak drábi měli biče, a všecky útrapy, co s tím bylo spojeno. O Hugošenku, to byl tenkrát největší světa zlosyn. O lupičích – Orso a Lupo. Nám se tajil dech, a třeba sme to už víckrát slyšely, bylo nám zas vše nové.

Co babička zemřela, pořádk sme ju vzpomínali, zvlášť stařeček byl rád, když se mohl o ní rozhovřit. Někdy ty babičky zaútočily: pantáto, vykládajte nám, jak ste si hledál nevěstu a jak ste se oženil. Trochu se na židli narovnal, trochu si šňupl a začal. My byli jako pěna.

Pozn.: Rozálie Odstrčilová, dcera Jana a Františky Odstrčilových, nar. 1851, se provdala za Tomáše Piláta, v manželství se narodily tři děti: Františka (provdala se za obchodníka Julia Šimše), Růžena (provdala se za faráře Jana Škeřika) a Ludvík (zůstal svobodný, vlastnil hospodu na náměstí č. 78, později ji prodal V. Budíkovi). Rozálie Pilátová zemřela roku 1935.

Foto: Rozálie Pilátová, roz. Odstrčilová